**Anuarul Universitatii „Petre Andrei" din Iasi**

**Fascicula: Asistenţă Socială, Sociologie, Psihologie**

Year-Book „Petre Andrei" University from Iasi

Fascicle: Social Work, Sociology, Psychology

ISSN: 2248-1079

Coverd in: CEEOL, Index Copernicus, Ideas, RePeC, Socionet, Econpapers

---

# THE NEW RESIDENTIAL AGGREGATES: SOCIAL SELF-EXCLUSION OR ENCLAVE?

# [NOILE ANSAMBLURI REZIDENŢIALE: AUTO-EXCUZIUNE SOCIALĂ SAU ENCLAVIZARE?]

*Andreea ACASANDRE*

Anuarul Universitatii „Petre Andrei" din Iasi, Fascicula: Asistenţă Socială, Sociologie, Psihologie, 2013, Tomul 11, Decembrie, pp: 39-48

---

Published by:

Lumen Publishing House

On behalf of:

„Petre Andrei" University from Iasi

# The New Residential Aggregates: Social Self-Exclusion or Enclave?

## [Noile ansambluri rezidențiale: auto-excuziune socială sau enclavizare?]

**Andreea ACASANDRE**[1]

**Abstract**

*The critics brought to the Romanian urbanism confront two types of values regarding the manifestation of functionalism. Firstly, there is the urban planning according to the communist times and its print on the Romanian urban spaces.Secondly, there are the urban actions from the period that followed the communist times, meaning the operations and projects emerged after 1989. This paper starts from the belief that there is a strong reliance, of interdependence and reciprocal determinism between the social sphere and the architectural and urban sphere of the city, in other words, between the built environment and its inhabitants or users. Even if there is a direct and easily definable relation between the two domains, in practice, it can be observed that there is a low linkage, caused by a series of factors which, without any doubt, brings serious damage for the urban development.*

**Keywords:**

*Habitat, Residence, Urbanization, Globalisation, Alienation, Transition*

[1] Andreea ACASANDRE – Ph.D. Candidatem Sociology and Social Work Faculty / École Doctorale en Sciences Sociales, University from Bucharest, Email Address: a.acasandre@gmail.com, Phone no. 0040721 80 44 48



ACASANDRE, A., (2013). The New Residential Aggregates: Social Self-Exclusion or Enclave?, [Noile ansambluri rezidentiale: auto-excuziune sociala sau enclavizare?], Anuarul Universitatii „Petre Andrei" din Iasi Fascicula: Asistenta Sociala, Sociologie, Psihologie, An 2013, Tomul 11, Decembrie, pp: 39-48.

**Introducere**

Megatendinţele reprezintă procese de schimbare majoră, care afectează fie societatea în ansamblul său, fie părţi importante ale acesteia, spune sociologul Anthony Guiddens. Una dintre aceste megatendinţe este globalizarea, proces prin care sunt absorbite reguli, tradiţii si obiceiuri, înregistrându-se astfel o tendinţă spre egalizare venită din partea populaţiei. Procesul globalizării are multiple implicaţii în planurile economic, politic, urbanistic şi social. Se poate observa o creştere rapidă a mobilităţii forţei de muncă, a vitezelor de deplasare şi a ritmului de viaţă în general. Din păcate însă, în ciuda numeroaselor avantaje pe care le-a adus vieţii, sub forma progresului ştiinţei şi al evoluţiei economice şi sociale, acest proces a adus şi tot atâtea dezavantaje, începând cu scăderea calităţii în favoarea cantităţii şi decăderea omului de la rangul de individualitate caracterizată prin unicitate la cel de personalitate tip. Interesul individului este inferior în faţa interesului colectiv.

Urbanizarea poate fi definită ca reprezentând creşterea proporţiei populaţiei din mediul urban, în raport cu cea din mediul rural, conform definiţiei lui Kingsley. Aceasta definiţie a urbanizării ajută la explicarea, de pildă, a fenomenului prin care imigraţia de la sat la oraş a fost în mod repetat un element cheie în istoria dezvoltării urbane, aşa cum continuă să fie şi astăzi.[2] În prezent, urbanizarea este o etapă în cadrul macroprocesului de globalizare, proces ce are ca principale obiective, dezvoltarea pe plan economic şi social a comunităţilor de indivizi.

Critica urbanismului românesc actual pune în lumină două valori diferite ale manifestării funcţionalismului în oraşele noastre. De o parte se află urbanismul din perioada comunistă şi amprenta pe care acesta a lăsat-o asupra spaţiilor urbane româneşti. Cu cât oraşul are o importanţă mai mare la nivel naţional/ regional/ judeţean etc, cu atât impactul erei comuniste este mai pronunţat, acest fapt nefiind întâmplător. Explicaţia rezidă în certitudinea că interesul conducerii socialiste era cu atât mai mare cu cât oraşul avea o importanţă mai mare, cu cât imaginea sa era mai vizibilă.

În cea de-a doua categorie sunt enunţate acţiunile urbanistice din perioada ulterioară comunismului, adică acele operaţiuni şi proiecte realizate după 1989. Tendinţele actuale cu privire la oraş, precum şi mijloacele de rezolvare a problemelor urbanistice care apar la nivelul localităţilor sunt din ce în ce mai aspru criticate. Perioada ce a urmat celor 45 de ani de comunism poate fi caracterizată sub forma unei lungi şi

[2] Richard T. LeGates, Frederic Stout, *The City Reader, Part 1. The Evolution of Cities,* Routledge, New York, 1997, pp. 15 – 19



ACASANDRE, A., (2013). The New Residential Aggregates: Social Self-Exclusion or Enclave?, [Noile ansambluri rezidentiale: auto-excuziune sociala sau enclavizare?], Anuarul Universitatii „Petre Andrei" din Iasi Fascicula: Asistenta Sociala, Sociologie, Psihologie, An 2013, Tomul 11, Decembrie, pp: 39-48.

asidue lupte pentru « aflarea identităţii ». Îngreunat, în acelaşi timp, de macrotendintele înregistrate la nivel mondial în privinţa mobilităţii şi migraţiei forţei de muncă, dezvoltării economice şi transformările sociale perpetue, procesul re-definirii sociale a României a fost marcat de decizii eronate şi repetate. Anii ce au urmat erei comuniste au fost definiţi de puternice schimbări sociale, economice şi politice, care au cutremurat puternic valorile locale şi naţionale, lăsând societatea fără repere şi referinţe, purtată de curenţii schimbători, europeni şi mondiali.

Conceptul de "habitat" se află la baza unor discipline distincte, între care se numără etnologia, sociologia, geografia umană, istoria sau urbanismul etc. Prin urmare, definirea acestuia este cu atât mai dificilă, cu cât semnificaţia sa capătă valenţe distincte în funcţie de contextul şi de disciplina în cadrul căreia este utilizat. Se poate afirma că: habitatul reprezintăo anume realitate fizică, sesizabilă în mod empiric. Analizând astfel habitatul, ca "substantiv", ca "element", cu scopul de a determina paleta de semnificaţii ale conceptului, se lansează întrebarea "unde anume ar trebui să ne oprim?". Opţiunile sunt numeroase şi curpind multitudine de variante. Pot fi reprezentate de apartamentele dintr-un mare ansamblu imobiliar, imobilul din care acestea fac parte, imobilul şi dependinţele sale (cum ar fi garajul, spre exemplu), imobilul şi grupările sale "sociale şi comerciale", poate ansamblul în sine sau chiar zona sau cartierul format din aceste elemente. »[3]. Conceptul de habitat este fluid nu doar în ceea ce priveşte scara la care ne raportăm, dar şi cu privire la natura sa. Putem vorbi despre habitat atât prin referire la cadrul urban, cadrul rural sau în sălbăticie. Această relativitate a termenilor este cea care face că evoluţia locuirii de-a lungul timplui să se schimbe cu o foarte mare uşurinţă şi într-o varietate foarte mare de moduri.

Richard LeGates, editorul lucrării « The city reader »[4], afirmă că "Oraşele sunt civilizaţii", stabilind astfel o legătură directă între cei doi termeni. Acesta introduce conceptul de civilizaţie ca purtător de atribute caracteristice omenirii, care începe să capete contur abia odată cu dezvoltarea oraşelor. Acestea sunt, prin urmare, spaţii ale transformărilor, dezvoltărilor continue şi evoluţiei civilizaţiilor. Oraşele nasc civilizaţii şi în acelaşi timp, civilizaţiile sunt cele ce organizează oraşele, le modifiă şi le conturează în funcţie de aşteptările, nevoile şi necesităţile lor.

[3] De Radkowsky, Georges-Hubert, *Anthropologie de l'habiter – Vers le nomadisme,* Presses Universitaires de France, Septembre 2002, p. 23

[4] Richard T. LeGates, Frederic Stout, *The City Reader, Part 1. The Evolution of Cities,* Routledge, New York, 1997, pp. 16 – 17



ACASANDRE, A., (2013). The New Residential Aggregates: Social Self-Exclusion or Enclave?, [Noile ansambluri rezidentiale: auto-excuziune sociala sau enclavizare?], Anuarul Universitatii „Petre Andrei" din Iasi Fascicula: Asistenta Sociala, Sociologie, Psihologie, An 2013, Tomul 11, Decembrie, pp: 39-48.

Pentru Gordon Childe, dezvoltarea scrisului a fost un element cultural crucial, extrem de reprezentativ pentru adevărata urbanizare, şi dezvoltarea oraşelor din Orientul Apropiat din Antichitate, unde a luat naştere scrisul, a constituit un al doilea element dintr-o serie de transformări masive care au conturat întreaga dezvoltare evoluţionistă a umanităţii. În ciuda faptului că stadiile succesive i se suprapun, fiecare dintre cele 3 revoluţii menţionate de Childe (agricultura, apariţia oraşului şi industria) au schimbat total lumea.

Chiar dacă comunităţile din epoca neolitică au format enclave, semnificând centre simbolice, ceremoniale, pentru diferite ritualuri şi forturi pe dealuri pentru refugiu şi apărare, oraşele antice – de la Ur şi Babylon (pe Eufrat) până la Teotihuancan şi Tenochtitlan (în Valea Mexicului) – au transformat aceste instituţii în structuri elaborate atât de masive încât rămăşiţele lor încă mai sunt vizibile şi astăzi.

Oraşele antice din Shang şi Chou (China), la fel ca şi oraşele vechi din Africa, Asia de Sud şi Mesoamerica s-au dezvoltat destul de independent în raport cu Mesopotamia. Este totuşi de remercat similitudinile dintre oraşele antice în ceea ce priveşte structura socială, funcţionarea economică, ordinea politică şi monumentalitatea arhitecturală.

Distincţia dintre nevoie şi necesitate este subliniată de către prof. Univ. Alexandru M. Sandu[5], fiecare dintre aceşti termeni reprezentând două dintre elementele care sunt implicate în conturarea ideii de oraş, sau, la un nivel mai restrâns, de cartier. Pe de o parte, nevoile sunt cele care stau la baza vieţii cotidiene, adică elementele aparţinând fiecărei comunităţi în parte, fără de care acestea nu pot exista şi nu se pot constitui. Pe de cealaltă parte, necesităţile sunt reprezentate de individualităţi, acele fapte, activităţi, evenimente care particularizează un spaţiu, care îl fac distinct şi contribuie la definirea sa prin raportare la alte spaţii sau locuri.

**Forme ale locuirii urbane – nou vs. vechi**

Lucrarea porneşte de la convingerea că există o strânsă legătură, de interdependenţă şi determinism reciproc între sfera socială şi sfera arhitectural-urbanistică a unui oraş, cu alte cuvinte, între spaţiul construit şi locuitorii sau utilizatorii acestuia. Pornind de la prezumţia că această ipoteză enunţată ar fi adevărată, se pune în lumina următoarea întrebare : « Noile ansambluri de rezidenţă urbană din România sunt o formă de

[5] Sand, Alexandru, *Structuri Urbane – Curs an IV, Facultatea de Urbanism, UAUIM, 2009-2010*



ACASANDRE, A., (2013). The New Residential Aggregates: Social Self-Exclusion or Enclave?, [Noile ansambluri rezidentiale: auto-excuziune sociala sau enclavizare?], Anuarul Universitatii „Petre Andrei" din Iasi Fascicula: Asistenta Sociala, Sociologie, Psihologie, An 2013, Tomul 11, Decembrie, pp: 39-48.

auto-excluziune socială sau reprezintă baza unei noi manifestări a vecinătăţii? ». Lucrarea propune o analiză integrată asupra raportului dintre transformările sociale şi expresiile urbanistice actuale. Putem discuta în prezent despre apariţia unei crize sociale la nivelul mondial, în cadrul căreia, cel mai afectat este individul însuşi, principalul actor atât al sociologiei cât şi al urbanismului. Cu acest element comun, se pune baza interdependenţei evidente dintre cele două domenii de studiu. Ca urmare a acestei prezumţii, o dată ce una dintre părţi este demonstrată ca fiind în criză, se poate afirma, fără rezerve, că şi cea de-a doua este afectată la fel de profund de criză.

Cu toate că se înregistrează o legătură directă şi uşor identifiabilă între cele două domenii de studiu, în practică se poate observa o relaţionare slabă, fapt cauzat de o varietate de factori însă care are, fără doar şi poate, efecte grave asupra dezvoltării urbane.

Se propune o analiză sumară asupra modurilor de locuire colectivă, de această dată, între perioada comunistă şi cea care a urmat, perioada postcomunistă. Antiteza vizează transformările suferite de acest mod de locuire urbană în perioada sa de tranziţie de la comunism până în prezent, precum şi legăturile acestora cu modificările înregistrate la nivel social. De asemenea, este interesant de observat forma prezentă de locuire colectivă, sub aspectul unor ansambluri rezidenţiale restrictive din punct de vedere al accesului şi din perspectiva interacţiunii cu exteriorul lor.

Françoise Choay, autoarea lucrării "Urbanismul. Utopii şi realităţi" defineşte modelul funcţionalist în relaţie cu creatorii săi: "Putem defini acest model pornind de la lucrări atât de diferite ca cele ale lui Owen, Fourier, Richardson, Cabet, Proudhon. Toţi aceşti autori au în comun o aceeaşi concepţie despre om şi despre raţiune, care le subîntinde şi determină propunerile privitoare la oraş. Atunci când îşi întemeiază critica marelui oraş industrial pe scandalul individului "alienat" şi când îşi propun ca obiectiv un om împlinit, ei o fac în numele unei concepţii a individului uman catip, independent de toate contingenţele şi diferenţele de loc şi de timp, şi care poate fi definit prin nevoi-tip deductibile în mod ştiinţific."[6] (Choay, 2002, pp. 19-20)

**Locuirea la bloc in perioada comunista**

Se ştie că urbanismul practicat în perioada comunistă nu reprezintă forma ideală de locuire urbană, însă legăturile creeate de foarte multe ori la nivel social au fost profunde, stabile şi sănătoase. Un factor de referinţă în

[6] Choay, Francoise, 2002, «Urbanismul. Utopii şi realităţi», pp. 19-20, Paideia, colectia Spatii Imaginate, Bucureşti



ACASANDRE, A., (2013). The New Residential Aggregates: Social Self-Exclusion or Enclave?, [Noile ansambluri rezidentiale: auto-excuziune sociala sau enclavizare?], Anuarul Universitatii „Petre Andrei" din Iasi Fascicula: Asistenta Sociala, Sociologie, Psihologie, An 2013, Tomul 11, Decembrie, pp: 39-48.

susţinerea acestei afirmaţii este lucrarea « Naraţiuni în lanţ : micro-cartierul şi poveştile lui » a cărei autoare este dr. Elena Despina Naghi. Aşa cum spune însăşi autoarea, « Lucrarea vizează naraţiunile personale despre locuirea la bloc în perioada 1980 – 2000. Centrul de interes al cercetării constă în observarea aspectelor de viaţa cotidiană şi a transformărilor acestora la trecerea de la perioada comunistă la cea postcomunista »[7].

"Sigur, structura socială a apart... a blocului în care locuiesc este mai specială. Oameni…pensionari care au avut situaţii foarte bune, oameni pe care nu-i mai vezi, nu-i mai simţi, mi se întâmplă să-mi întâlnesc vecinii, un vecin sau doi, o dată pe săptămână... ceea ce este rarissim. Sigur, [ininteligibil] când plec, mă cunosc cu toţii, sunt într-o relaţie foarte bună... Într-un fel am achiziţionat ultimul apartament liber, dar m-am mutat primul în el. Este un loc pe care îl iubesc foarte mult, copiii mei de asemenea îl iubesc foarte mult şi mă simt foarte bine-n el. L-am făcut în interior aşa cum aş fi vrut să fie, mă rog, o casă a mea oriunde. De curând am făcut şi o renovare a sa, la ideea copiilor mei." [8](M, 71, căsătorit şi cu copii) – interviu: 20.07.2010 (*E.D.Naghi*, 2012, pp. 245-246)

Pornind de la această observaţie, este interesantă descoperirea vectorului motivaţional care a dus la modelarea formei de locuire colectivă. Întrebarea de cercetare este dacă aceasta reprezintă o exprimare a voinţei de auto-izolare faţă de vecinătatea care nu corespunde standardelor pe care noii locuitori ai zonei şi le impun pentru ei înşişi sau dacă aceste ansambluri au fost gândite pentru a asigura cadrul necesar constituirii unei comunităţi mai unite, în mijlocul căreia locuitorii împart un spaţiu clar delimitat şi contribuie în egală măsură la conservarea şi întreţinerea calităţii acestuia. Din punct de vedere arhitectural-urbanistic, acest mod de locuire urbană tinde să capete forma unei re-interpretari de factură modernă a utopiilor fourieriste sau familisterului lui Godin, din perioada de început a manifestării curentului funcţionalist, atunci când era evidenţiată ideea unui « centru comun ».

**Locuirea la bloc in perioada postdecembrista**

"Apartamentul meu face parte dintr-un bloc cu două niveluri care la început trebuia să fie o grădiniţă. Am primit şi 100 mp când am cumpărat apartamentul, în faţa blocului. Erau destinaţi grădiniţei. Mă

[7] "Kriza János Néprajzi Társaság", 2011, Naghi, Elena Despina, « Naraţiuni în lanţ : micro-cartierul şi povestile lui », pp. 12

[8] Naghi, Elena Despina, "Viaţa cotidiană în locuinţa urbană în perioada bucureşteană a anilor 1980 – 2000", Şcoala Doctorală a Facultăţii de Litere, Universitatea din Bucureşti, Septembrie 2012



ACASANDRE, A., (2013). The New Residential Aggregates: Social Self-Exclusion or Enclave?, [Noile ansambluri rezidentiale: auto-excuziune sociala sau enclavizare?], Anuarul Universitatii „Petre Andrei" din Iasi Fascicula: Asistenta Sociala, Sociologie, Psihologie, An 2013, Tomul 11, Decembrie, pp: 39-48.

gândesc că o să plantez ceva flori cândva, sau poate să pun o bancă…n-ar fi rău…sau cel mai bine ar fi să ne strângem mai mulţi vecini şi să facem un părculeţ pentru copii, cumva. Asta o să mai dureze ceva timp, oricum, deocamdată nici nu ne prea ştim aşa bine…ne salutăm şi noi când ne întâlnim pe scară sau la intrarea în bloc. Majoritatea sunt familii tinere, cu copii sau fără, depinde de caz…" (M, 30, necăsătorit)

Din fragmentul de interviu prezentat anterior, se poate remarca o voinţă de socializare din partea intervievatului, de cooperare cu ceilalţi membrii ai micro-cartierului din care face parte spre o dezvoltare armonioasă a spaţiului ocupat împreună cu aceştia. Ideea individului "alienat" despre care vorbeşte Choay în lucrarea sa, îşi face aici simţită prezenţa prin afirmaţia "nici nu ne ştim prea bine…ne salutăm şi noi când ne întâlnim pe scară sau la intrarea în bloc". Pe tot parcursul discuţiei, intervievatul vorbeşte preponderant despre cazuri ideale, dorinţe şi speranţe cu privire la cadrul său de viaţă, însă nu este menţionat în niciun moment un caz concret de socializare, fapt ce denotă nu doar alienarea individului de comunitate ci şi un regret profund faţă de acest fapt. Tânărul de 30 de ani din cel de-al doilea interviu menţionat în lucrare priveşte spre viitor cu speranţă dar şi cu o vădită doză de scepticism, în timp ce bătrânul intervievat de Despina Naghi în cercetarea sa vorbeşte despre cadrul său de viaţă, nu doar cu bucurie dar şi cu mândrie pentu că, spune acesta "este un loc pe care îl iubesc foarte mult, copiii mei de asemenea îl iubesc foarte mult şi mă simt foarte bine-n el".

Dezvoltate în mare mărsură de investitori privaţi, aceste ansambluri rezidenţiale, de dimensiuni şi forme foarte variate, par să sugereze ideea de apartenenţă la o comunitate. Comunitatea adusă în discuţie, însă, este una particularizată şi detaşată de zona înconjurătoare, selecţionată pe bază economică, supusă, mai mult sau mai puţin hazardului. De cele mai multe ori, în cadrul acestor proiecte se încearcă asigurarea unui număr cât mai mare de funcţiuni destinate locuirii (grădiniţă, şcoală, sala de sport, poate chiar şi chiosc-uri pe alocuri) însă este inevitabilă următoarea întrebare : « Acest amestec funcţional este oare suficient pentru a creea acea diversitate care generează şi întreţine socializarea inter-umană ? ». Răspunsul nu poate fi unanim şi este cu siguranţă supus percepţiei subiective a indivizilor.

Interesul meu pentru această formă de locuire modernă porneşte de la controversele sociale cărora le dă naştere. Noile ansambluri rezidenţiale pot fi interpretate, din perspectivă sistemică, sub forma unor zone ce înglobează activităţi diversificate, în cadrul cărora locuitorii stabilesc o legătură specifică. Cu cât legătura este mai strânsă, cu atât sistemul descris este mai stabil, iar cu cât inter-relaţionarea este mai



ACASANDRE, A., (2013). The New Residential Aggregates: Social Self-Exclusion or Enclave?, [Noile ansambluri rezidentiale: auto-excuziune sociala sau enclavizare?], Anuarul Universitatii „Petre Andrei" din Iasi Fascicula: Asistenta Sociala, Sociologie, Psihologie, An 2013, Tomul 11, Decembrie, pp: 39-48.

accentuată (prin prisma unor activităţi cât mai diversificate), cu atât legăturile menţionate anterior sunt mai puternice. Prin urmare, putem spune că la nivel intern, sistemul descris va reuşi să îşi îndeplinească funcţia de bază prin diversitate funcţională.

**Utopia unui «sistem inchis»**

În cazul descries anterior, sistemul prezentat ilustrează o încercare de atingere a utopiei definite prin conceptul de « sistem închis », în cadrul căruia se încearcă izolarea totală de exterior, şi privarea acestuia în mod absolut de interacţiune cu celelalte sisteme învecinate. Am caracterizat această iniţiativă ca fiind « utopică » deoarece o izolare completă faţă de exterior este imposibilă din punct de vedere fizic, ceea ce nu face decât ca acest sistem să fie unul slab relaţionat, ineficient integrat în situl propriu-zis, deci cu multiple conotaţii negative prin relaţie la vecinătate.

Vorbim aici despre o dezvoltare neintregrată în sit, prin ignorarea relaţionării cu vecinătatea şi prin urmare, despre auto-excluziune de factură socială. Este totuşi uşor impropriu termenul de « auto-excudere » date fiind motivele unei familii de achiziţionare a unei locuinţe în aceste ansambluri rezidenţiale (act care de foarte multe ori nu este total voluntar ci reprezintă o alegere ca urmare a circumstanţelor şi variantelor puse la dispoziţie de către alţii). Prin urmare, este încă incert dacă, din punct de vedere social, aceşti locuitori sunt chiar conştienţi de factură duală a cadrului urban în care se afla, dacă înţeleg pe deplin lipsa lor de integrare în mediul şi condiţiile spaţiului pe care îl locuiesc şi dacă reuşesc, prin voinţa proprie, să îşi construiască o comunitate distinctă, în interiorul perimetrului clar delimitat. Aceste entităţi sunt « inserate » într-un sit de multe ori complet distinct în raport cu ceea ce se aşteaptă să primească, ceea ce se doreşte a fi ansamblul rezidenţial din care vor face parte. În caz contrar unei depline conştientizări, se conturează încetul cu încetul o variantă nu foarte mult distinctă a cartierelor dormitor în cadrul cărora viaţa socială şi activităţile lipsesc cu desăvârşire, locul lor fiind luat doar de sedentarism şi monotonie, ca urmare a repulsiei faţă de un spaţiu pe care nu şi-l doresc şi cu care nu se identifică.

Scopul pentru care au fost realizate aceste ansambluri rezidenţiale precum şi motivaţia delimitării lor atât de precise, a restricţionării accesului în interiorul lor, este uşor de înţeles şi incontestabil, bine motivat. Problema rezidă în dezvoltarea inabilă a relaţionării atât în interior cât şi cu exteriorul acestor ansambluri, ceea de determină incompatibilităţi pe de o parte funcţionale, sociale dar şi structurale. Manifestarea procesului de gentrificare este imposibilă, ca urmare a delimitării atât de stricte şi



ACASANDRE, A., (2013). The New Residential Aggregates: Social Self-Exclusion or Enclave?, [Noile ansambluri rezidentiale: auto-excuziune sociala sau enclavizare?], Anuarul Universitatii „Petre Andrei" din Iasi Fascicula: Asistenta Sociala, Sociologie, Psihologie, An 2013, Tomul 11, Decembrie, pp: 39-48.

impermeabile. De asemenea, zonelor respective le este negată cu desăvârşire mixitatea, asistând în aceste cazuri doar la alăturarea a două pături sociale contrastante, fără posibilitatea relaţionării. Pe de o parte este cadrul existent, învechit şi neîngrijit, neatrăgător pentru investitorii privaţi care doresc cu orice preţ să creeze un mediu construit diferit, iar pe de cealaltă parte, este interiorul ansamblului rezidențial, fără relaţionare la vecinătăţi, enclavizat şi izolator.

În contextual dezvoltării actuale a oraşelor şi a spaţiilor publice urbane, este important de remarcat, de asemenea, rolul pe care îl joacă în acest caz, vectorul securităţii, mai exact, al nevoii de siguranţă în spaţiul public urban. În acest sens, făcând o analiză sumara asupra modului în care este utilizat spaţiul public urban, putem constata nevoia de a se contura o identitate unică, bazată pe divizare şi aspect locale. Continuitatea sau mai degrabă, discontinuitatea provocată de aceste "grupări" este mai puţin importantă, în fata dorinţei de separare.

Plecând de la interesul manifestat de populaţie privitor la acest aspect, am hotărât să îmi concentrez atenţia asupra vectorului motivaţional care a dus la adoptarea unei astfel de atitudini cu privire la spaţiul public urban. Dat fiind că, în contextul globalizării, spaţiul public reprezintă un potenţial ridicat de « vânzare » a caracterului unui loc, de prezentare a indentitatii sale, importanta acestuia creşte cu atât mai mult cu cât el comunică exact stilul de viaţa pe care decidem să îl avem.

**Concluzii**

Se poate vorbi, în continuare, despre o dezvoltare straficată, palimpsestică, însă rupturile de ţesut provocate de absenţa unei preocupări pentru dezvoltarea integrată au ca rezultat o traumă la nivel social, sentimente de înstrăinare şi diviziune urbană.

Se remarcă o puternică orientare către interiorizare și o concentrare către dezvoltarea spaţiilor private, cu toate ca intenţii care au stat la baza curentului urbanistic funcţionalist au pornit de la principii influenţate de pragmatism. Dacă înainte străzile, aleile și piaţetele erau elemente structurante ale spaţiului, puncte focale sau locuri de întâlnire pentru dezvoltarea vieţii sociale, acum acestea devin spații aglomerate în cea mai mare parte a timpului, însă, ca un paradox, lipsite de interacţiuni sociale complexe.

Ceea ce la bază era considerată o soluţie salvatoare, din punct de vedere social s-a dovedit a fi o cale către schimbări majore, fiind marcată astfel tranziţia către o altă etapă de viaţă urbană. Oraşul progresist este dominat de șosele, alei și peluze nesfârșite, fără forme și fără limite



ACASANDRE, A., (2013). The New Residential Aggregates: Social Self-Exclusion or Enclave?, [Noile ansambluri rezidentiale: auto-excuziune sociala sau enclavizare?], Anuarul Universitatii „Petre Andrei" din Iasi Fascicula: Asistenta Sociala, Sociologie, Psihologie, An 2013, Tomul 11, Decembrie, pp: 39-48.

definite, câmpuri deschise în care "plutesc" locuinţe colective. Distanţele parcurse au crescut necontrolat, ajungându-se la dependenţa evidentă de automobil. Aceste elemente au dus la dispariţia societăţii aşa cum era ea cunoscută înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, eliminând din viaţa cotidiană a individului socializările, momentele de întâlnire şi relaxare şi determinând un stres general, o agitaţie respirată prin toţi porii oraşului. Spaţiul urban devine de acum o entitate din ce în ce mai complexă, un organism viu dificil de administrat şi controlat. Apogeul se situează în prezent, şi pare că direcţia de evoluţie a societăţii accentuează această formă de viaţă urbană, atrăgătoare din multe puncte de vedere, însă dificil de susţinut în absenţa unor zone de "detensionare" a energiilor.

## Bibliografie :

Choay, Francoise, 2002, *Urbanismul. Utopii şi realităţi*, Paideia, colectia Spatii Imaginate, Bucureşti

De Radkowsky, Georges-Hubert, Septembre 2002, *Anthropologie de l'habiter – Vers le nomadisme,* Presses Universitaires de France, France

Kriza János Néprajzi Társaság", 2011, Naghi, Elena Despina, *Naraţiuni în lanţ : micro-cartierul şi povestile lui*, Bucuresti

LeGates, Richard T., Stout, Frederic, 1997, *The City Reader, Part 1. The Evolution of Cities,* Routledge, New York

Naghi, Elena Despina, Septembrie 2012, *Viaţa cotidiană în locuinţa urbană în perioada bucureşteană a anilor 1980 – 2000*, Şcoala Doctorală a Facultăţii de Litere, Universitatea din Bucureşti, Bucuresti

Sand, Alexandru, *Structuri Urbane – Curs an IV, Facultatea de Urbanism, UAUIM*, 2009-2010



ACASANDRE, A., (2013). The New Residential Aggregates: Social Self-Exclusion or Enclave?, [Noile ansambluri rezidentiale: auto-excuziune sociala sau enclavizare?], Anuarul Universitatii „Petre Andrei" din Iasi Fascicula: Asistenta Sociala, Sociologie, Psihologie, An 2013, Tomul 11, Decembrie, pp: 39-48.